

[Jørgen Jørgensen (Løjre).]

strejke og lockout afblæst — det kan da også kaldes en slags indgreb.

Jeg tror, denne sag egner sig til nu at blive grundigt drøftet i et udvalg, før tinget tager sin beslutning, og til en sådan saglig drøftelse tilsiger vi vor medvirken.

Alfred Jensen: Det er ikke længe siden, folketinget behandlede et forslag om at yde beskyttelse for de arbejdere, der blev forfulgt for fagforeningsvirksomhed. Noget sådant var fornødent; det blev erkendt, ikke bestridt, at der var manglende beskyttelse for arbejdere, der deltog i fagforeningsarbejde. Ikke desto mindre afviste såvel regeringen som regeringspartiet, at staten traf foranstaltninger til beskyttelse af den svage part på arbejdsmarkedet. Der blev sagt det, som vi har hørt så ofte, at slige spørgsmål må løses ved forhandling organisationerne imellem. Der blev også givet udtryk for, at hvor man ikke kan nå til en forståelse, har man jo dog aktionsretten. Det er naturligvis i en ganske bestemt forbindelse, denne drøftelse foregik, men det er de synspunkter, der er fremhævet ret ofte fra den side, regeringen repræsenterer.

Den socialdemokratiske ordfører, det ærede medlem hr. Bundvad, stod da også her på talerstolen og bekræftede, at egentlig er hans parti ikke tilhænger af tvungen voldgift. Jeg må forstå det sådan, at man fortsat vil holde på, at aktionsretten er nødvendig, og det er vel ikke nogen tilfældighed, at det netop var det ærede medlem, der stod som ordfører for regeringspartiet, og ikke en af fagforeningsfolkene, der ellers plejer at diskutere i disse sager. Det er vel udtryk for, at man ikke ønsker her at tage afstand fra, at arbejderne, når de befinder sig i en bestemt situation, skal have mulighed for at gå til aktion.

Nu befinder landarbejderne sig jo i en sådan situation, hvor de faktisk, hvis de skal have deres ønsker opfyldt, må have mulighed for at gå i aktion, dersom de ikke kan nå til en aftale med den modstående part. Der er såvel fra ministerens som fra anden side gjort opmærksom på, hvor gammelt spørgsmålet om arbejdstidsforkortelse for landarbejderne er, og gjort opmærksom på de forskellige faser, dette problem har gennemløbet. Jeg vil tro, at

der ude omkring i befolkningen er mange, der spørger: Hvorfor er det spørgsmål dog ikke forlængst løst — og løst på et tidspunkt, da arbejderne i almindelighed har sat ind for at få arbejdstiden forkortet til 44 eller 40 timer ugentlig? Jeg har forstået på de udtalelser, der er faldet her fra talerstolen, at der er rimelig grund til at kræve en sådan nedsættelse af arbejdstiden for folk, der står i fabrikker, inde i bygninger, hvor luften ikke er så frisk, som den er ude på landet. Ja, men når det er tilfældet, så burde man dog også få en løsning på spørgsmålet for landarbejdernes vedkommende.

Jeg gør opmærksom på, at dette problem jo er løst i de andre nordiske lande. Der er mange, der har en vis trang til, når et forslag skal behandles her, at betragte det ud fra nordiske synspunkter. Det hørte jeg ikke noget om, da de ærede medlemmer fra det konservative folkeparti og fra venstre talte her. Da fik vi det, som vi har hørt så tit, om naturen og dyrene. Jeg går ud fra, at selvom der kan være forskel på forholdene i Danmark og de øvrige nordiske lande, er den ikke større, end at det problem også lader sig løse i Danmark, når man har været i stand til at løse det i de andre skandinaviske lande.

Talen om, at det ikke kan løses af økonomiske årsager, har vi hørt så ofte. Hvis man fra arbejderklassens, fra underklassens side havde bøjet sig for den argumentation, ville der aldrig være opnået et socialt fremskridt. Jeg ved ikke, hvor stort indtryk talere af den art gør i de partier, som sender ordførere op for at fremsætte noget sådant, men udenfor disse partier gør de i alt fald intet indtryk på folk, fordi man har hørt den slags så ofte.

Jeg bemærkede mig, at det ærede medlem hr. Poul Sørensen talte om landbrugets arbejdstid, men man skal jo ikke se bort fra, at der også er tale om arbejdstiden for andre end landarbejdere. Jeg kan da ikke se, at den arbejder, der arbejder i en planteskole eller ved skovarbejde under disse overenskomster, skulle have stort anderledes klimatiske forhold at arbejde under end de arbejdere, der arbejder for andre medlemmer af arbejdsgiverforeningen, hvor man omtrent udfører det samme arbejde. Den tale er der jo ikke noget hold i, men det er der forøvrigt ikke i nogen af de argu-